

[Oluf Pedersen.]

ikke tilslutning. Den ene procent statsgrundskyld fik kun sympati fra socialdemokratiet. Det hele endte med, at man fik prisbindingerne bort; vi opnåede ikke bortfald af tilskudsordningerne, men det lykkedes endda de radikale at få prakket regeringen et forhøjet mælketilskud på. Havde man fulgt vort råd i foråret, var vi kommet af med alle de kostbare tilskudsordninger, samtidig med at der var kommet en nedgang i leveomkostningerne, som havde medført en sænkning af pristallet. Vi havde derfor ved at gå den vej, jeg anviste, ikke alene bragt de offentlige udgifter ned med tilskuddens beløb, men der var yderligere kommet en nedgang i leveomkostningerne.

Siden dette skete, har vi set, at regeringen i statsministerens såkaldte trontale erklærede, at regeringens hensigt var at indskrænke eller afvikle tilskudsordningerne, og for os lød dette tiltalende, men det første forsøg, der blev gjort med mælketilskuddet, som regeringen ønskede skulle bortfalde, endte med, at man bagefter gik ind for en halvering, og det gavnede jo ikke sagen. Resultatet af dette forsøg på at komme af med tilskud blev for regeringen en dundrende fiasko. Det er beklageligt, men jeg mener, at det i allerhøjeste grad er regeringens egen skyld, at det gik sådan, og hvis det ikke skal gå lige så dårligt, når man nu kommer til at stå overfor afviklingen af rugbrødstilskuddet, tror jeg, regeringen må gribe spørgsmålet an på en helt anden måde, og det er derfor jeg har stillet denne forespørgsel.

Der er i befolkningen ingen sympati for at bevare tilskudsordningerne, men man vil i befolkningen med nogen ret føle sig snydt og narret, hvis ikke det beløb, der spares ved, at tilskuddene falder bort, går til nedsættelse af skatterne. Ellers bliver virkningerne af bortfaldet af tilskuddene ikke det, man har tilsigtet. Befolkningen vil stå ganske uforstående overfor, at man afskaffer tilskuddene, og at det beløb, man derved sparer, skal bruges til den umættelige finansministers tomme kasse. Der har man jo ikke lyst til at anbringe sine penge, og det håber jeg også den højtærede landbrugsminister forstår; finansministeren kan man vel ikke få til at forstå det, men nu er det også den højtærede landbrugsminister, jeg retter spørgsmålet til.

Hvis regeringen havde mere forståelse af den jævne borgers sunde tankegang, ville den foreslå, at tilskudsordningerne faldt bort, og at hele det beløb, man derved sparede, skulle gå til nedsættelse af skatterne, og det gælder ikke mindst, når det drejer sig om det besynderlige tilskud, vi i dag giver til nedsættelse af rugbrødspriserne, en ordning, der har mange uheldige virkninger. For det første ved vi, at den koster staten mange penge, også mange flere penge end svarende til det, borgerne får. Den gamle pris på rugbrød var 56 øre for et 4 kg rugbrød; nu er pristallet steget, og det kunne begrunde en 4-dobling af rugbrødsprisen. For forbrugerne er prisen steget fra 56 øre til 117 øre, d. v. s. forbrugerne betaler dobbelt så meget. Så skulle man regne med, at den anden halvdel af stigningen betales af staten, men det viser sig, at det slipper staten ikke med. Den slipper ikke med at betale en kroners penge eller der omkring, men man kan vel regne med, at statens udgift kommer op på ca. 2 kr., et beløb, som under forhandlingerne i forrige år blev anslået til 100 mill. kr. trods den afleveringspligt, som landmændene har for brødkornet.

Vi kender det samme forhold for mælkens vedkommende; her gav man et tilskud på 6 øre, og så viser den opgørelse, vi har fra statistisk departement, at mælken kun er faldet 1 øre, skønt staten giver 6 øre i tilskud. Altså, staten giver mange flere penge ud, end borgerne får. For det andet betaler staten også tilskud til det brød, der fodres op. Det er ulovligt, men det er desværre fordelagtigt, når det ikke opdages, og så er der også det ved det, at den fordel, som de, der overtræder loven, får, er ikke nær så stor som det, det koster staten, at disse overtrædelser finder sted. For det tredje kan man heller ikke bestride, at statens tilskud fremmer spild af brød. At man holder den lave brødpris, modarbejder respekten for brødet. Nu kan man vel ikke opgøre, hvor stort spildet er, det er svært at stille et tal op, men i „Sorø Amtstidende“, et blad, der står regeringen nær, er det anslået til en femtedel af brødet og gjort op til at koste staten en snes millioner kroner om året; altså, det, at man giver tilskud til brød, som går til spilde, betyder for staten en udgift på ca. 20 mill. kr. om året. Nu vil jeg selvfølgelig ikke bestride, at en del af det går til svinene;